

TOINE
SCHUNNESSON

PÄIVÄT,
PÄIVÄT,
PÄIVÄT

JOHANNES
Kruga

PÄIVÄT, PÄIVÄT, PÄIVÄT

TO NE
SCHUNNESSON

PÄIVÄT,
PÄIVÄT,
PÄIVÄT

ROMAANI

Suomentanut Katriina Huttunen

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

© Tone Schunnesson 2022

Ruotsinkielinen alkuteos: Dagarna, dagarna, dagarna,
first published by Norstedts, Sweden, in 2020.

Suomenkielisen laitoksen © Katriina Huttunen ja Johnny Kniga 2022

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-46884-5

Painettu EU:ssa

KUN ASTUIN MEEDIONI VASTAANOTOLLE

ensimmäisen realityni menestyksen jälkeisenä kesänä, hän katsoi minua ja sanoi että näytän erilaiselta. "Laihtuneelta?" ehdotin toiveikkaasti, mutta Marite vastasi: "Ei, vakiintuneelta." Kolmen vuoden ajan olin siirtänyt hänen tililleen kymppitonnin joka kahdestoista viikko ja saanut siihen hintaan käydä hänen luonaan niin usein kuin halusin ja soittaa vaikka neljän jälkeen. "Olet taas sekoillut", hän sanoi minulle viime töikseen monta vuotta myöhemmin, kun oikean käteni rystyset olivat verillä lyötyäni Slipgatanin alaovea nyrkillä. Baby oli ollut lähdössä mukaani erääseen gaalaan mutta päättikin yhtäkkiä että se oli hölmöä. Aloimme riidellä kadulla asuntonne alapuolella, kun se Reimersholmen asunnon nainen lähestyi meitä kuin haamu. "Anna rööki", hän sanoi. Puristin tupakka-askia tiukasti kädessäni ja käänsin hänelle selkäni. "Voin maksaa", hän sanoi. Okei, se tekee 200 kruunua, sanoin katsomatta häntä, valmiina jatkamaan riitaa, ainoaa asiaa joka saisi Babyni jäämään. Baby sanoi: "Bibbs, helvetti, anna sille rööki", ja miettimättä sen enempää kääntänyt ja heitin askin naisen naamalle. Baby katsoi minua ja sanoi että olin psyko. Askista pudonneet tupakat kierivät

märällä asvaltilla. Lehdet olivat puissa viimeistä päivää, kuukausia kestävä lehdetön maailma oli vain muutaman tunnin päässä. Baby näppäili ovikoodin, ja kun ovi painui kiinni edessäni ja Baby oli lasin toisella puolella, löin ovea nyrkillä. Rystysistäni alkoi vuotaa verta pienellä viiveellä, ikään kuin haava olisi epäröinyt. Onko sinulla sytkäriä, nainen kysyi, ja rystysiäni kirveli kuin pengoin käsilaukkuja. Luulin että olin lyönyt siksi että olin vihainen, mutta oikeastaan olin vain vedonnut itseeni. Kyllä, olin taas sekoillut, sen paremmin en osaa selittää. Olin toivonut että olisin vahvempi luonne. Niinpä niin, sitähan me kaikki toivomme. Kaikki me jotka olemme heikkoja luonteita olemme joskus fantisoineet että olisimme vahvoja.

Mariten vastaanotoilla käyminen muutti minua, mutta lakkasin käymästä hänen luonaan Årstassa sen jälkeen kun hän oli sanonut että olin taas ollut sekoillut ja että hän oli sijoittanut kaikki tulonsa, säästönsäkin, lanseeraamalla sovelluksen josta kukaan ei suostunut maksamaan. Sovelluksen avulla pystyisi kuvaamaan hidastettuna. Maritella oli kaulassa meripihkahelmet, ja kun hän kertoi ideastaan, en halunnut loukata häntä, enkä siksi sanonut että kaik- kihan osasivat kuvata hidastettuna. Kaikki paitsi Marite jolla oli burner ja joka oli viettänyt 50-vuotispäivänsä yksin Perussa. Lanseerattuaan sovelluksensa hän alkoi soittaa minulle kiihtyvän epätoivon vallassa useammin kuin minä soitin hänelle. Hän oli Puolan tiimille velkaa paljon, ja sen sijaan että olisi lyhentänyt velkaansa, hän antoi heille lisää työtehtäviä joka viikko. Rahaa paloi. "Bibbs", hän sanoi minulle puhelimesta yrittäessään myydä lisää ennustus- tunteja, "et voi sijoittaa liikaa terveyteesi". Mutta miten sait yhteyden niihin Puolan tyyppeihin, kysyin, ja hän kertoi että vahingossa googlaamalla. Ymmärrän, sanoin, mutta minulla ei ollut enää rahaa. Ehkä voisit mainostaa

sovellustani? hän kysyi monta kertaa jokaisen puhelun aikana. En halunnut mainostaa hänen sovellustaan. Hänen sovelluksensa saisi minutkin vaikuttamaan epäonnistuneelta.

Olin alkanut käydä Mariten luona silloin kun rahaa tuli ovista ja ikkunoista. Sitten hyvä onneni loppui, ja Marite oli enää menoerä muiden menoerien joukossa ja vaati minulta liikaa. Aloin vastaila epäsäännöllisesti ja lakkasin soittamasta takaisin kertomatta miksi. En voinut sanoa että olin käyttänyt hidastusta jo monta vuotta ja että kun hänellä meni huonosti, minulle tuli siitä paha olo. En voinut sanoa että minulla ei enää ollut häneen varaa. Mutta minulla ei ollut sydäntä sanoa hänelle että minulla oli mennyt hyvin, kunnes yhtäkkiä ei enää mennytkään.

EN KOSKAAN ANNA ITSELLENI ANTEEKSI

sitä että en huomannut Babyn eroaikeita. Nyt jälkeensä näen kyllä ennusmerkit, mutta niitä oli vaikea tulkita ennen kuin tiesin sen mitä tiedän nyt. Kun pakkasin tavaroita työmatkaani varten, hän oli epätavallisen kriittinen, mutta en välittänyt, niin kuin en muutenkaan välittänyt hänestä kovin usein.

"Olet siis lähdössä jollekin glorifioidulle baarikiertueelle kuin mikäkin realitystara."

Olin puolustautunut vähän väsähtäneesti. Ei tämä ollut mikään baarikiertue. Oliko baarikiertueita enää olemassaakaan? Kyseessä oli performanssi joka sattui olemaan baarissa, ja minua haastateltaisiin lineaarisesta televisiosta.

"Onko siellä muitakin kuin vain sinä?"

"En oikein tiedä." Mutta oli siellä muitakin kuin minä. Siellä oli entinen eurodiskolaulajatar, mies joka toi Ruotsiin pyöreän jonon ja 50 täyttänyt pornotähti.

"Ja järjestäjänä on joku taidekouluopiskelija?"

"Ei, ei opiskelija, tai tämä on hänen lopputyönsä."

"Älä puhu minulle lopputyöstä, Bibbs, se on sama kuin että entisten suuruuksien kanssa ryyppääminen olisi tiedettä."

"Anteeksi." Babylla ei ole tutkintoa eikä hän ole käynyt korkeakoulua, mutta silti hän sai joka kuukausi samaan aikaan saman palkan, vaikka olisi ollut sairaana. Se antoi hänelle eräänlaista auktoriteettia jolle minun oli vaikea pärjätä.

Laskuttaisin kympin, sillä opiskelija teki yhteistyötä erään luottotietoyrityksen kanssa. Matka ja hotellihuone oli maksettu. Esitys oli yhdessä baarissa Göteborgissa, ja yöpyisin Hôtel Eggersissä. Baby halusi aina Göteborgissa ollessamme asua Eggersissä, perinteikkäässä hotellissa joka oli sisustettu raskailla sinisillä kankailla ja vanhoilla kaapeilla. Ehkä hän mökötti sen takia, olin ajatellut. Hän vihasi matkojani ja riiteli mielellään ennen lähtöäni, niin että en koskaan pystynyt lähtemään hänen luotaan ilman että kannoin häntä mukana maanisena ajatuksena, myös silloin kun saavuin määränpäähäni. Baby rakasti hotelleissa asumista mutta ei halunnut maksaa siitä. Minä taas maksoin mielelläni, mikäli se teki hänet iloiseksi, mutta koska se oli kulu josta minä vastasin, meillä ei ollut enää pitkään aikaan ollut siihen varaa.

Pakkasin mukaan useat vaihtovaatteet, sillä pukeuduin aina kommentiksi tekemisilleni, mitä ne sitten olivatkin. Ennen kuin Baby tuli töistä kotiin, tein itselleni arkimeikin ja vaihdoin kotivaatteisiin, ja alussa olin pitänyt Babyn asiallisesta pukeutumistyylistä. Kun suhteemme oli kestänyt pari vuotta ja hän alkoi kulkea kotona pieruverkka-reissa, nalkutin siitä hänelle niin kauan että hän lopetti. Suhteellisen huonosta palkastaan huolimatta hänellä oli kalliita poolopaitoja ja kenkiä jotka olivat limited edition. Baby piti vaatteistaan hyvää huolta, liiankin hyvää, ja talvella hän huomautti aina kun sukkahousuihini oli tulut silmäpako, ja hän irrotti takeistaan nyyppjä iltakaudet.

Useimmat oman vaatekomeroni hintavista vaatekappaleista olin saanut ilmaiseksi, enkä sen vuoksi ollut niihin erityisen kiintynyt. En ollut varma olisinko ostanut sellaisia itse, valinnut sellaisia voiteita joita minulle oli lähetetty tai leikkauttanut hiukseni sellaisiksi kuin kampaaja ne leikkasi kuvauksia varten. Baby kulki jatkuvasti perässäni kuin hätääntynyt sisäkkö ja keräsi vaatteitani kylpyhuoneen märältä lattialta ja ripusti ne vaatepuille. "4 000", hän saattoi sanoa, "tämäkin maksaa 4 000."

Tulin kotiin glorifioidulta baarikiertueelta lauantaina enkä enää ajatellut miten hanakasti Baby oli vastustanut työkeikkaani. Olin keveä ja onnellinen, olin saanut Göteborgissa huomiota enkä ollut syönyt hiilihydraatteja kahteen päivään. Kun tulin makuuhuoneeseen, Baby istui sängyllä selkä suorana, yllään valkoinen pitkähihainen T-paita ja jalassa Thom Brownen reisimittaiset shortsit jotka olin ostanut hänelle sinä kesänä kun asuimme Soho Housessa Berliinissä. Ennen kuin ehdin suudella häntä, hän ilmoitti: Nyt minä jätän sinut.

Ilmoitus yllätti minut. Se yllättää minut vieläkin aina kun ajattelen sitä. En olisi koskaan uskonut että hän olisi niin rohkea, että hän haluaisi jättää hyvästit nopeasti, ilman dramatiikkaa. Tiesin että päiväni olivat luetut, koska hän puhui minulle keskustelemaan sävyyn. Tämä oli jotakin aivan muuta kuin sitä että minä jätin hänet riidan päätteeksi kiihkoissani ja äänekkäästi, ja kun paiskasin raivoisani oven kiinni, kuulin aina takaani hänen äänensä joka aneli minua jäämään.

"On aika, Bibbs". Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan ajattelin että pidin hänen ulkonäöstään. Pitkät käsivarret ja sääret, toisessa korvassa kultarengas. Miten monta kertaa

olimmekaan jättäneet toisemme hysterian vallassa. Tai okei, hän ei ollut se joka häipyi, mutta jättämistä esiintyi lukemattomissa eri muodoissa. Kun leikkasin kappaleiksi hänen hienon paitansa hänen edessään ja hän iski sakset kädestäni niin että niiden kärki raapaisi minua, eikö hän ollut silloin jättänyt minut? Mutta sellaisesta tilanteesta meidän kummankin oli mahdotonta lähteä oikeasti. Tai silloin kun poliisi tuli luoksemme kadulla ja kysyi mikä meillä oli hätänä, kun olin ensin heittänyt häntä avainnippulla ja seuraavaksi syleilimme lojaalisti toisiamme. Mutta nyt, sanoi Baby, oli vihdoinkin aika. Seisoin hänen edessään tietämättä mitä tehdä. Olin vastikään ajatellut että heittäytyisin sängylle ottamaan nokoset, mutta nyt se ei käynyt päinsä. Aloin rutiininomaisesti laskea päässäni, kuten lasikin päässäni aina kun tiedossa oli rahanmenoa. Minulla ei ollut varaa tulla jätetyksi. Babyn reidet olivat kellertävän ruskettuneet valkoisissa sortseissa. Polven yläpuolella kiristytvä ja rentoutuva lihas oli haluttava, tiesin sen. Minulla ei myöskään ollut varaa tunnustaa Babyille että minulla ei ollut varaa tulla jätetyksi. "Kerro minulle yksikin syy siihen miksi aiot lähteä", sanoin sen sijaan että olisin mennyt sängylle makaamaan. "Kerro minulle yksikin hyvä syy."

Meillä ei ole mitään yhteisiä kiinnostuksen kohteita

(Eihän sinulla ole minkäänlaisia kiinnostuksen kohteita)

Sinä et tee mitään päivisin

(Miksi se häiritsee sinua, sinähän olet töissä)

Sinä valehtelet kaikesta

(Enkä valehtele)

Riitamme ovat liian väkivaltaisia

(Luulin että pidit siitä)

Sinä et halua kanssani lasta

(En halua lasta KENENKÄÄN kanssa)

Baby hieroi kasvojaan käsillään, jotka olivat hänen mielestään liian pienet. Hän oli ajanut tänään partansa, kuten kaikkina juhlapyhinä. Hänellä oli kompleksi käsistään. Mutta omasta mielestään hän oli todella hyvä suuseksissä. Ei ollut, mutta en ollut koskaan sanonut mitään juuri siitä, joko kompensoidakseni tai säälistä. Kun tapasimme, hänellä oli tapana kertoa naisista joita oli nuollut, miten paljon ne olivat nauttineet. Joskus kun kotona ollessani pääsin tässä arkisessa ja toisteisessa touhussa meditatiiviseen tilaan, tulin ajatelleeksi niitä muita naisia ja mietin miltä ne kuulostivat. Kuvat jotka esittivät Babya muiden naisten kanssa olivat mielessäni yhtä vahvoja kuin kuva Babystä laukeamassa sisääni.

"Okei, Bibbs, ehkä minulla ei ole muuta hyvää syytä kuin se että en enää jaksa pitää sinusta huolta."

Jokin kovettui sisimmässäni, ja tunsin miten keskustelun avaus sulkeutui. Halusin napata laukkuni, lähteä sieltä ja ottaa kotiinpaluuni uusiksi. Ottaa uusiksi matkani. Ottaa uusiksi sen minkä vuoksi Baby oli saanut tarpeekseen. En enää pitänyt hänen ulkonäöstään. Olimme nyt karussa maisemassa.

"Et saa sanoa minulle noin", sanoin.

"Tiedän että et halua kuulla tätä. Mutta näin se vain on. Tämä on totuus. En jaksa enää."

Miten olin voinut olla niin tyhmä että en ymmärtänyt että huolenpito oli ollut ehdollista. Oliko tämä jonkinlaista, niin, en tiedä. Painostusta? Olin monta kertaa selostanut hänelle että pian tilanne kääntyisi, että pian kääntyisin. Minun kanssani oli yksinkertaisempaa elää kuin luulisi.

"Pian alan taas tienata hyvin."

"Voi helvetti, Bibbs, ei tässä ole kyse rahasta."

Totta kai tässä oli kyse rahasta. Kaikessa oli aina kyse rahasta niin ystävien kuin eksienkin kanssa. Käänsin hänelle selkäni, ja voittaakseni aikaa aloin etsiä vaatekomerosta

rapsakkaa valkoista paitaa. Rahalle ei vetänyt vertoja mikään, eikä siihen vastaukseen ollut ensimmäistäkään yhtä hyvää vastausta. Kuulin takaani että Baby nousi sängyltä, jolla hän oli istunut siitä lähtien kun tulin kotiin.

"Minne olet menossa?" kysyin.

"Mitä tarkoitat?"

"Luulin että olit menossa jonnekin."

Baby sanoi äänellä joka kuului toiseen aikaan, rakastavaan, rakastavaan aikaan:

"Ei, en ole menossa minnekään."

Kuulin että hän istuutui uudestaan mutta en halunnut kääntyä katsomaan. Jos hän näkisi kasvoni, hän näkisi jotakin mitä en halunnut näyttää.

"Kyse ei ole rahasta. Sinulla ei ole ollut rahaa moneen vuoteen, Bibbs."

"Ei olekaan, mutta onhan minulla vähän säästöjä."

Tätä valhetta olin pitänyt yllä siitä lähtien kun tutustuimme neljä vuotta sitten, jotta Baby ymmärtäisi että olin itsenäinen olento ja voisin mennä minne halusin, milloin halusin. Valitettavasti kukaan ei ollut säästänyt minulle rahaa, ja minulla oli tapana ottaa asia puheeksi äitini kanssa parin viinilasillisen jälkeen, kunnes hän sanoi: "Olet keski-ikäinen, Bibbs, ja on tarkoitus että säästät itse itsellesi." Mutta olin aina vihannut nollasta aloittamista, olipa kyse mistä tahansa. Baby oli sitä mieltä, toisin kuin minä, että oli naurettavaa pitää yllä valhetta samaan aikaan kun hänellä ei ollut keinoa todistaa sitä valheeksi. Niinpä jätimme sen välillemme eräänlaiseksi puolitotuudeksi. Kun olin sanonut valheen ääneen ensimmäistä kertaa monta vuotta sitten, se ei ollut valhetta. Se oli ollut aikomus. Alkaisin säästää minä päivänä hyvänsä, ajattelin, ja silloin valhe lakkaisi olemasta valhetta ja muuttuisi totuudeksi. Kun säästöni joskus tulivat puheeksi, olimme

molemmat kiusaantuneita ja kykenemättömiä käsittelemään aihetta. Hänhän voisi auttaa minua, ajattelin joskus, hän voisi sanoa että tiedän että sinulla ei ole rahaa, tai hän voisi alkaa säästää minulle. Toisina päivinä ajattelin että jos olisin ryhtynyt säästämään ensimmäisellä kerralla kun aioin, minulla olisi nyt koossa huomattava summa.

Baby sanoi: "Okei, jos sinulla muka on säästöjä, on outoa että et ole käyttänyt niitä koko keväänä, kun minun on ollut pakko maksaa melkein kaikki kiinteät kulumme itse."

Niin, se oli totta. Baby oli maksanut vuokrat itse. Mutta asunnon jokainen huonekalu ja jokainen taideteos oli minun valitsemani, ja ennen hänen tapaamistaan olin fantisoinut sisustuksesta yökaudet, ja kun tuli fantasian toteuttamisen aika, tiesin täsmälleen miten toimia. Eteisen art deco -peili. Samettisohva. Marmoriset lasinaluset, hopeavati jolta vedimme kolaa kun tulimme eräänä yönä ylenpalttisista häistä ja halusimme vielä valvoa, jutella, ei vaan keskustella. Sisustin täsmällisesti fantasiani perusteella, ja kun joskus makasin sohvalla, pidin taukoa pornoleffojen selaamisesta ja katselin ympärilleni, sisustusta, mietin eikö fantasian ja halun välillä sittenkin ollut tärkeä ero. Kaikkia fantasiaita ei tarvinnut toteuttaa.

Lasisen sohvapöydän olin ostanut kaksi kertaa, sillä Baby oli kaatunut ensimmäisen päälle, niin että se meni pirstaleiksi. Veri sekoittui lasinsiruihin ja hänen sekaviini, humalaisiin sanoihinsa. Silloin en jättänyt häntä. Yhtenäkin niistä kerroista en ollut jättänyt häntä. Sillä tavoin maksoin oman osuuteni vuokrasta. Myös kuivattu salvia-kimppu ikkunalla oli minun ideani, ja sytytin yrtin palamaan joka kerta kun halusin häätää pois liian pitkään viipyneen krapulan. Pöydän mentyä rikki ostin myös suitukkeen ja työnsin sen kalliiseen kaktukseen.

Nyt Baby nojasi ovenpieleen ja katsoi makuuhuoneeseen, jonka olin sisustanut hotellihuoneeksi. Menin

istumaan lampaantaljalla verhoiltuun tuoliin. Olimme molemmat hiljaa, mikä poikkesi tavallisesta eroamisprotokollastamme. Noita kasvoja olin katsonut niin monta kertaa. Olinko koskaan tavannut yhtä vaatimattoman turhamaista miestä? En. Kurkkuani kuristi. Montakohan tuntia olin katsonut häntä kun istuimme junassa vastakkain, tai kaikkia niitä öitä kun hän nukkui ja minä valvoin. Unetto- muuteni ei koskaan häirinnyt Babya, ja se loukkasi minua, mutta hän sanoi että se ei saanut loukata minua. Hänen kaulansa leimusi punaisena siitä kohtaa josta hän oli juuri vetänyt kädellään. Se muuttui sellaiseksi alkoholista ja stressistä. En tiennyt oliko hän juonut. Ehkä minun ei tarvinnutkaan tietää.

Babylla oli tapana sanoa että käytin rahaa huolettomasti, mutta kun muutimme yhteen, olin tottunut ajatukseen että olin tehnyt paljon töitä ja ansaitsin kaikkea kivaa. Joka aamu päivitin huutokauppojen sivut nähdäkseni mitä oli yön aikana tullut myyntiin. Vertailin esineitä ja hintoja siihen mitä ne maksaisivat uusina. Ostin sohvan korotettava (ensimmäisen vuoden) Babyn luottokortilla, koska omat kolme luottokorttia olivat siihen aikaan tapissa. Lisäksi olin naiiviuttani sisustanut jokaisen huoneen erotiikkaa varten, vaikka Baby ei koskaan pannut minua keittiössä. Baby oli pystynyt panemaan minua spontaanisti vain silloin kun olimme vielä vieraita toisillemme ja hän oli pannessaan joku muu kuin oma itsensä ja minä olin jälleen yksi naisastia, täynnä sitä mitä hän halusi minun olevan täynnä. Silloin hän saattoi antaa fantasiansa toimia yhdessä himonsa kanssa; minun haluni ei uhannut sitä idealisoitua kuvaa joka hänellä oli minusta.

Kun olimme asuneet yhdessä jonkin aikaa, Babyn panohalut hiipuivat. "Ei se seiso", hän sanoi stressaantuneena pimeässä kun otin häneltä suihin. Mitä nyt, tuntuuko tämä pahalta? kysyin. En pidä yökkäämisen äänestä, se tuntuu

hävyttömältä, hän vastasi ja torjui suudelmani ystävällisellä pusulla. Totta kai impotenssi turhautti minua, mutta hänen patologisen huora-madonnakompleksinsa ansiosta tunsin itseni tärkeämmäksi kuin joku muu. Olin hänen reipas pikku rouvansa. En tiedä mistä hän sai mielipuolisen ideansa, mutta se huvitti minua.

"Eihän me enää edes panna", Baby sanoi.

"Niin, kun sinä et halua."

Baby sanoi että ei sillä ollut mitään väliä kuka halusi ja kuka ei.

"Pantiinhan me tässä pari viikkoa sitten", sanoin. "Pane mua", kerjäsin.

Makuuhuone oli kuullut tämän keskustelun monta kertaa.

"Autan sinua kunnes olet päässyt jaloillesi", Baby sanoi sen sijaan että olisi lähestynyt minua kiimaisin käsin, "ja voit asua täällä kunnes löydät uuden."

Tämä oli melkein vieläkin käsittämättömämpää kuin jättäminen.

"Miten niin kunnes löydän uuden? Tämähän on minun asuntoni."

Yläkerran naapuri paiskasi oven kiinni niin että makuuhuoneemme seinät tärähtivät, ja kuulimme hänen huutavan että oli tullut. Meillä ei ollut aavistustakaan missä hän oli ollut. Baby sipaisi päätään, se tapa oli jäänne siltä ajalta kun hänellä oli hiukset. Hän oli viisi vuotta vanhempi kuin minä. Hänen paksu tukkansa oli ollut elävä legenda josta kerrottaisiin yhä uudestaan ja uudestaan, jotta se ei koskaan unohtuisi, ja Baby oli näyttänyt minulle monta valokuvaa ajalta kun hänellä vielä oli tukka päässä. Entä jos tämä oli viimeinen kerta kun näin hänet. Ojensin käteni häntä kohti mutta kaduin.

"Kauniita miehiä ja rumia naisia", niin oli alkanut puheeni jonka pidin hänelle hänen 40-vuotispäivänään, ja Baby oli nauranut, ja hänen ystävänsäkin olivat nauraneet. Niinpä olen siis todella ruma, arvelin, sillä se oli naurua joka myönsi pilan todeksi. Babin ystävät olivat tietenkin tienneet kuka olin, ja koska monet heistä eivät asuneet Tukholmassa, olin ainoa jonka he tunsivat televisiosta. Joku oli nähnyt minut myös tyttöystävänsä luona naistenlehden kannessa, mutta silloin olin näyttänyt niin erilaiselta, hän sanoi, että hän tuskin ymmärsi että olimme sama henkilö.

Baby kasvot olivat ihmeen ihanat, vaikka olinkin ajan mittaan kyllästynyt hänen kauneuteensa ja siihen että hän pystyi leuhkimaan uskollisuudellaan. "Tämä on ensimmäinen kerta kun en petä", hän sanoi kerta toisensa jälkeen, ja se oli kuin kohteliaisuudeksi verhottu uhkaus. Muistutus hänen jalomielisestä hyväntekeväisyydestään roikkui jatkuvasti ylläni ja esti minua pukemasta koskaan jalkaan niitä samoja rumia pieruverkkareita, joissa hän itse kuljeskeli. Halusin sanoa hänelle että kauneutesi vain on olemassa. Et ole tehnyt mitään ansaitaksesi sen. Et voi kantaa sitä kuin mitalia. Ja vaikka voisitkin kantaa sitä kuin mitalia, hukkaat sen mitalin. Hukkaaminen oli jo alkanut. Baby oli kaukana siitä miehestä joka hän oli ollut, ja kun näin hänen silmäryppynsä, tiesin että siitä hänen toiveessaan jättää minut oli kyse. Rahasta ja kauneuden katoavaisuudesta. Baby oli saanut siitä vihiä. Babylla oli vain yksi pääoma, ja se oli eroottinen. Hän ei ollut lahjakas, rikas eikä hyvin koulutettu. Hän ei ollut poikkeuksellisen hauska, urheilullinen tai kiltti. Baby oli eroottinen, ja naiset halusivat hänet viereensä, mutta pian hän tekisi vararikon.

Asunnon sopimus oli Babin nimissä, mutta me molemmat olimme osoitteessa kirjoilla, ja minä olin löytänyt sen. Sopimusten ja oikoteiden maailma ei ollut koskaan ollut

hänen heiniään, ja voisin ehkä antaa hänen mennä, mutta silloin hän palaisi sinne mistä oli tullut. Tavalliseen elämään, tavallisten ihmisten elämään. Ei mitään mahdollisuutta että hän saisi pitää sen mikä oli minun ja samalla päästä eroon minusta.

"Okei, Bibbs, sinä löysit asunnon, mutta ilman minua meillä ei olisi sitä."

Äänensävyimme oli muuttunut vihamieliseksi, ja kuljin ympäriinsä etsimässä jotakin, Baby puolestaan kulki perässäni. Hänen kasvoillaan oli taas se mahdoton ilme. Riidanhaluni leimahti.

"Miten kauan olet suunnitellut tätä?"

"Bibbs, älä aloita. En jaksa alkaa taas riidellä kanssasi. Voit asua tässä kunnes olet löytänyt jotakin muuta, ja voin auttaa sinua etsimisessä. Vuokra on sitä paitsi sinulle liian kova."

"Vuokra ei ole 'minulle liian kova', idiootti. Minulla on säästöjä."

Baby oli poiminut eteisen lattialta sanomalehden ja paiskasi sen seinään.

"Okei, hyvä juttu, Bibbs, koska sinulla nyt kerran on niin helvetisti rahaa, voit ostaa minun osuuteni sopimuksesta."

"Se on laitonta", sanoin ja nostin sanomalehden lattialta ja menin se kädessä keittiöön.

"Nyt ehdotan sinulle ratkaisua. Sinulla on säästöjä. Käytä ne. Jos saan sinulta 100 000, kirjoitan sopimuksen sinun nimiisi ja muutan pois."

Pureskelin poskeni sisäpuolta ja etsin toista aihetta josta riidellä, mutta varastoni oli lopussa. Oli tullut päivä jolloin ei enää ollut jäljellä eroja, joita nostaa pintaan. Vain tämä viimeinen. Kumpi jättäisi kumman. Baby sanoi: Herra jumala. Herra jumala, tunnusta vain että sinulla ei ole kruunuakaan säästöissä.

”Saat rahat viikon kuluttua”, sanoin ja menin taas hänen ohitseen kylpyhuoneeseen. Hänen käsivartensa sipaisi omaani. Halusin painautua häntä vasten mutta lukitsin kylpyhuoneen oven ja avasin hanan täsmälleen kuten Baby oli tehnyt joka kerta mentyään vessaan neljän yhteisen vuotemme aikana. Heti kun olin sanonut viikko, halusin ottaa sanani takaisin. Viikko teki tiukkaa, mutta olin asettanut oman deadlineksi, ja Baby epäili jo. Perääntyminen oli mahdotonta. Viikko kyllä riitti, vaikka oletin että rahastoista siirtäminen veisikin oman aikansa. En päässyt tästä yli enkä ympäri. Minun oli pakko kehittää jostakin 100 000 kruunua, jotta valhe sulaisi totuudeksi. Huuhtelin kasvoni kylmällä vedellä. Kaksi ripseä irtosi ja tarttui poskipäähän. Okei, Baby voisi jättää minut ja hän voisi pitää Slipgatanin, mutta hän ei koskaan saisi minua tunnustamaan että minulla ei ollut ulospääsyä. Hän ei saisi enää mahdollisuutta esittää sankaria, sillä itse hän oli tuhonnut kaiken.

Babyn neljäntäkymmenettä syntymäpäivää edeltäneenä iltana vietimme voitonjuhlaa, ja se oli yksi niistä lukemattomista illoista jolloin hän alkoi taas juoda. Sytytimme keskelle pöytää kymmenkunta kynttilää, ja steariini valui valkoiselle liinalle sekaviksi kuvioiksi. Kylpyhuoneen lukitun oven ulkopuolella hän ei enää ollut voitonriemuinen. Siinä olen ainakin onnistunut, ajattelin vahingoniloisena. Siinä hän seiso i kyhmyisine nenineen, ruskettuneena, lähes palaneena, naurunrypyt entistä syvempinä, hartiat kapeampina kuin silloin kun tapasimme ja hän vielä taisteli pitääkseen nuorekkaan voimansa. Mutta suu oli edelleen täyteläinen. Punainen. Kiimainen. Kuivasin kasvoni varovasti ollakseni tuhoamatta useampia ripsiä. Halusin että häneen sattuisi samaan paikkaan kuin minua. Halusin ottaa päänsärkyni ja siirtää sen hänen päähänsä.

”MINULLA EI OLLUT VARAA TULLA JÄTETYKSI.”

Bibsillä on kaikki pelissä: poikaystävä, asunto ja varsinkin oma ylpeytensä. Jottei menettäisi kaikkea yhdessä viikossa, hänen on saatava jostain haalittua kasaan pienoinen omaisuus.

Vielä vähän aikaa sitten rahan hankkiminen oli Bibsille helppoa, mutta tilanne on muuttunut.

Bibs ei kuitenkaan aio luovuttaa.

Päivät, päivät, päivät on romaani menestyksestä ja menetyksestä, riippuvuudesta ja petoksesta, näkyvyydestä ja näkymättömyydestä.

”Schunnesson kirjoittaa vahvalla draivilla. Sivut vilisevät silmissä enkä halua lopettaa lukemista.”
Kia Svaetichin, Yle

9789510468845
ISBN 978-951-0-46884-5
KI. 84.2

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

JOHNNY
Kniga